

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 2. V Celovcu 15. februarja 1874. XXIII. tečaj.

Postne pridige.

Pridiga za II. postno nedeljo.

(Marija Magdalena se spozna grešnico, — prva stopinja, da postane spokornica.)

„Ko je (M. Magd.) zvedela, da je (Jezus) v farizejevi hiši, prinesla je alabastrovo pušico mazila.“ Luk. 7, 37.

Vvod.

Danes osem dni smo Jezusa videli na nekej gori; sam satan ga je tje peljal, da mu je pokazal vse kraljestva sveta in njih bogastvo in lepoto. Skušal je santan Jezusa in ga hotel v greh zapeljati. To je vendar veliko ponižanje, da Jezus — pravi živi Bog — pripusti, da ga more hudič skušati in v greh napeljevati. Se ve da ga je Jezus premagal in odpodil, nam pa lepo pokazal, kako naj tudi mi grešne skušnjave premagujemo.

Tudi danes vidimo Jezusa na nekej gori, pa ne v ponižanji in v skušnjavi, ampak v nebeški lepoti in slavi: „Njegov obraz se je svetil kakor sonce, njegove oblačila pa so bile bele ko sneg; prikazala sta se že davno zamerla preroka Mojzes in Elija; sam Oče nebeški pa je iz oblaka govoril: „Ta je moj ljubi Sin, nad katerim imam dopadanje.“

Tako vidimo danes Jezusa vse v drugej podobi. Tudi svetnico, ktere življenje v tem postnem času premišljujemo, bomo danes začeli gledati vse v drugej podobi. Danes osem dni smo jo gledali grešnico. Marija Magdalena je bila grešnica v mestu in povedal sem vam, kako se je godilo, da je postala grešnica. Marija Magd. je zgoodej zgubila svoje stariše in nihče se je ni spomnil, nihče ni

je ni učil in svaril. Marija Magdalena je bila bogata, mlada in zala; zatoraj jo je svet hitro zapletel in vjel v svoje mreže. Mar. Magdalena je slednjič prišla ob vso vero in se je globokej in globokej pogrezovala v grešno mlakužo. Gledali smo danes osem dni Marijo Magdaleno kot grešnico, in spoznali smo zraven, da smo grešniki tudi mi! Nam vsem je treba na persi terkati in z očitnim grešnikom klicati: „O Bog! bodi milostljiv meni grešniku!“

Marija M. pa ni ostala grešnica, — postala je spokornica in je zdaj svetnica v nebesih. Danes začnemo to premišljevat in Marijo Magd. gledati vse v drugej podobi; zanaprej gledamo Marijo M. spokornico.

Najpred se nam pa vsili vprašanje, kako se je neki godilo, da je Marija Magdalena iz grešnice postala spokornica? To se je godilo lepo po versti, lepo po stopinjah; in ravno te stopinje hočem vam kazati, naj jih storimo tudi mi, da tudi mi iz grešnikov postanemo spokorniki. Danes toraj premišljujmo prvo stopinjo; prva stopinja je bila:

1. Marija M. se je spoznala za grešnico; tudi mi se moramo spoznati za grešnike.

2. Kako se je godilo, da se je M. M. spoznala za grešnico; kaj naj tudi mi storimo, da se spoznamo za grešnike? Le dobro poslušajte!

Razlaga.

1. Marija M. prebiva v svojem gradu Magdala blizo mesta Najm. Kako se lepo in bogato oblači; kako si lase maže in kodra; kako napravlja družbe in veselice; kako jo obdajajo prijatelji in prijateljice! Magdalena je potopljena v posvetno, je pogrezujena v grehe, — pa vendar živi židane volje, živi tje v en dan, ne pozna sebe, ne pozna svojih grehov, ne pozna nevarnosti, ki jej žuga, — Magdalena je grešnica.

Pa čujte, kaj se godi? Magdalena se vzdigne in gre, — zapusti svoj prelep grad, svoje bogato okinčane izbe, svoje drage oblačila, svoje stare prijatelje in prijateljice, — vse to zapusti, vstane in gre. Kam le kaj? Sv. evangelist Luka pravi: „Glej! žena v mestu, ktera je bila grešnica, ko je zvedela, da je Jezus v hiši farizejevi pri jedi, je vstala in šla in prinesla alabastrovo pušico mazila in je zad k njegovim nogam stopila.“ Ali ste slišali, kam je Magdalena šla? K Jezusu je šla. Kaj pa kej misli, kaj hoče pri Jezusu, kterege se je dozdej tako skerbno ogibala? Poslušajmo, kaj sama pri sebi govori! Dozdeva se mi, da jo slišim, tako-le na tihem govoriti: „Pot, po katerem sem dozdej hodila, ni pravi pot, — zapustila sem pravi pot, postala grešnica, velika grešnica, da vse mesto od mene govori.“ Blizo tako je Magdalena sama pri

sebi šepetala; Magdalena je spoznala svoj grešni stan, je spoznala samo sebe, — in to je bila prva stopinja, da se je spokorila in poboljšala.

Ravno tega je treba tudi nam, ako hočemo se spokoriti in poboljšati!

Dokler ne spoznamo, da smo grešniki, ne bomo se poboljšali. Ti grešnik v svojih grehah mirno spiš in še sanja se ti ne, kako nevaren in žalosten je tvoj grešni stan, da nad groznim prepadom plešeš in da kakor meč na niti pravica božja visi nad tvojo glavo. Ti pa ne veš, da si grešnik! Opominjajo in kličejo te duhovniki, stariši in prijatelji, — ti pa za vse to ne maraš, ti ne potrebuješ nobenega podučevanja in sveta, še prav ti ni in jezi te, da te kdo uči in svari. Bil si pri spovedi in slišal si, da ti je treba, te ali une hiše, te ali une priložnosti se varovati. Pa ne spoznaš samega sebe, ne deržiš se slišanih naukov, in skorej zopet padeš v stare svoje pregrehe. Da kratko rečem: Kdor samega sebe ne pozna, temu ni mogoče, greha se varovati, kajti on svoje lastne slabosti ne vidi in potrebne pomoči ne išče; — temu ni mogoče, greha se očistiti, kajti on ne spozna potrebe, ssv. zakramente sprejeti in se grehov znebiti; — temu ni mogoče, v dobrem napredovati in rasti, kajti on ne ve, katerih pripomočkov se mu je treba posluževati. Glejte, kako nam da je živo potreba, da sami sebe prav spoznamo!“

Prišel je tudi zdaj sv. posti čas, o katerem bote vsi opravili svojo velikonočno spoved. Kako se pa hočete prav in do čistega spovedat; kako se obtožiti in pokazati v svoji pravi in resnični podobi; kako duhovnemu očetu in zdravniku odkriti svoje serce in mu pokazati svoje dušne rane, naj jih obveže in ozdravi; kako zamorete vse to, ako sami sebe prav ne poznate? Zatorej so že ajdovski modrijani učili, da človeku ni nič bolj potrebno, kakor sam sebe prav spoznati. Na svoj ajdovski tempelj so z debelimi čerkami napisali besede: „Spoznaj sam sebe!“ In Jezus, božji naš učenik, nas opominja, naj ne sodimo drugih, naj ne gledamo na njih dela, temveč na svoje! „Kaj vidiš pezdir v očesu bližnjega, in glej! bruna v svojem očesu pa ne vidiš?“ Ja! sami na-se glejmo, sami sebe premišljujmo, da sami sebe prav spoznamo: to boče prva stopinja, da se spokorimo in poboljšamo!

2. Kaj pa nam je storiti, da sami sebe prav spoznamo? Tako se mora pri nas goditi, kakor se je godilo pri M. Magdaleni.

Magdalena je Jezusove prelepe nauke slišala. Pridiga, ki jo je Jezus na gori imel, jej je vedno po ušesih zvonila: „Blagor ubogim v duhu, kajti njih je nebeško kraljestvo; — blagor jim, ki so čistega serca, kajti Boga bojo gledali.“ „Ne nabirajte si zakladov, ki jih rja in molji snedó, pa tatje izkopljejo in ukradejo; nabirajte si zakladov za nebesa.“ Te in enake nauke je Marija

Magdalena od Jezusa slišala in kamneno serce bi morala imeti, ako bi jej ne bili segali do živega. Kaj bode z menoj, je morebiti večkrat zdihovala, kedar me pravični sodnik pokliče na sodbo!?

Zraven se še nekaj zgodi, kar je Marijo Magdaleno pretreslo. Umerl je v mestu Najm mladenec v rožnem cvetu svojih let, edini sin in vse upanje uboge matere vdove. Ta je umerl, Marija Magdalena ga je poznala; zamerl je in že ga nesó k pogrebu! Kaj, si misli M. Magdalena, ako bi smert mene tako naglo, tako nepričakovano zagrabila in me postavila pred sodnika božjega? Take misli so Mariji Magdaleni rojile po glavi in serce jej pretresale.

Pa zgodi se še nekaj! Ravno nesó mladenča k pogrebu, kar Jezus pri mestnih vratih ljudi sreča. Jezus se dotakne par, pokliče mladenča in ga obudi k življenji. Ta čudež M. Magdalena sliši ali ga morebiti sama vidi; to njeno serce prešine in gane, da Jezusa spozna za od Boga poslanega učenika; hudo jo peče in boli, da se dozdej ni ravnala po njegovih naukih, da je gerdo in grešno živela, da je grešnica! Tako se je godilo, da se je Marija Magdalena spoznala za grešnico. Ravno tako se mora goditi tudi pri nas!

Tudi nam sveti luč Jezusovih nebeških naukov; te si živo stavimo pred oči in spoznali bomo, kaj da smo in kaj da bi imeli biti. — Tudi mi vidimo vsak dan britke prigodbe, ki nas opominjajo resnice, da kratko je naše življenje, da nihče ne ve ne ure ne dneva, da je abotno skerbeti in živeti je za svet in posvetne reči. Tudi beremo in slišimo od čudežev, ki jih je Jezus delal in se spričal za živega Boga. Vse to se, kakor Marija Magdalena, tudi nam godi in nas priganja, naj se učimo sami sebe prav spoznati.

Nam kristijanom pa usmiljeni Bog še več stori, da bi nas pripravil k pravemu spoznanju samega sebe. Marija Magdalena še ni vedela, kaj da bo Jezus vse terpel za nas. Bog nam pa po svoji sv. cerkvi ravno zdaj v postnem času pred oči postavlja, kaj vse je Jezus terpel za nas. Zdaj pogostoma molimo žalostni roženkranc in sv. križev pot, zdaj gledamo pogostoma britke podobe Jezusovega terpljenja in smerti. Vse to, da bi sami v se šli in se prav spoznali.

Dalje nas Bog po svoji cerkvi ravno ta čas kliče v spovednico, da opravimo velikonočno spoved. Pa koliko je kristijanov, ki ta mili glas preslišujejo in v spovednico stopijo, samih sebe pa ne poznajo! Koliko jih je kristijanov, ki pridejo k spovednici v jezi in sovraštvu, ki se od svoje nejevolje spovedujejo, od serda pa, ki ga do svojega bližnjega v sercu kuhajo, celo nič v misel ne vzamejo. Oni se ne poznajo! Koliko jih je, ki se od svojih raztresenih molitev spovedujejo, notrajnega napuha in prevzetnosti, svoje prihuljene ponižnosti pa, da le svetu dopasti želijo, in da svojega bližnjega še z lepim očesom pogledeti ne morejo, celo nič ne spominjo, — oni se ne poznajo. Koliko jih je, ki svojega bližnjega s strupenim jezikom pikajo, njegove slabosti s sovražnim srcem raz-

našajo, pa se s tim tolažijo, da je beseda tako nanesla, da mu poštenja nič niso vzeli, — oni se ne poznajo. Ali mar pri nas ni pijancev, ki svoje pijanosti celo v greh ne zarajtajo, ter si mislijo, da so v svoji pijanosti celo odpustek imeli, ker niso za svoje, ampak za druge denarje pili; celo nobeden, ja najhujši pijanec noče pijanec biti; oni se ne poznajo. Koliko jih na zapovedane poste celo nič ne porajta, se tudi od tega ne spovedujejo, ker se ne poznajo. Kristijan! kaj ne, da si želel, se nad bližnjim znesti, ga raztergati, ko bi ti bil v roke prišel; kaj ne, da si v svojem od nečiste ljubezni sožganem sercu nesramne misli in želje pasel, pa se vendar teh smertnih grehov nisi spovedal, ker jih nisi v djanju doprinašal. Glej, ti se nisi poznal. Dolžen si bil kerščanski oče! svoje otroke in družino k večerni molitvi priganjati, svojega bližnjega od priložnosti greha odvrčevati, ga kaj posvariti, in veliko družega storiti, pa vsega tega nič kaj dopolnil nisi. Glej, ti si velik grešnik, morebiti veči zavoljo dobrega, ktero si zanemarjal, kakor zavoljo hudega, ktero si delal, in vendar se tega pri spovedi nič ne obtožiš, zato, ker se ne poznaš.

Ni še zadosti, da se človek pri spovedi le svojih lastnih grehov obtoži, obtožiti se mora tudi ptujih, ki se jih je morebiti krivega storil. Glej, kristijan! lahko bi bil morebiti svojega bližnjega od več grehov odvernil, pa ti je bila vsaka besedica, vsaka stopinja pretežka in preveč. Morebiti bi bil tega ali unega s svojim ljubeznjivim svarjenjem s pota hudobije odvernil, in k dobremu nagnil; lahko bi bil zoper opravljevca vstal; klafaču z oestro besedo jezik zavezal, ko bi bil le v resnici hotel, ali vse to si opustil, zato so pa ptuji grehi tudi tvoji lastni grehi postali. In ko si sam v hudobijo zabredel, koliko nedolžnih duš si morebiti s svojim slabim zgledom, pohujšanjem za seboj potegnili? Ti si to ali uno dušo zapeljal, ona je strup nečistosti spila, vedno po poti proti peklu hodila, in morebiti se je že v peklenki brezen pogreznila. Glej, vsi ti ptuji grehi so tebi zarajtani, so tvoji postali, in morebiti te bojo ptuji grehi na sodbi božji hujše tožili, kakor tvoji lastni? Pa se jih pri spovedi vendar nič ne obtožiš, zato, ker se ne spoznaš! Kako dolgo boš še v tej dušni slepoti ostal?

Zatajaj, ljubi moj kristijan! ki hočeš svojo velikonočno spoved lepo in srečno opraviti, dobro in zvesto izprašuj svojo vest! Prosi najpred Boga sv. Duha, naj ti pomaga to preimenitno delo lepo opraviti, naj ti naznanje da vse od poslednje spovedi storjene grehe. Potem preglej in premišluj deset božjih zapoved in pet cerkvenih, potem pa tudi dolžnosti svojega stanu; kako si se zoper vse to pregrešil v mislih, v besedah in djanjih, ali s tim, da si kaj zanemarjal. Posebno to premisli, ali ne tičiš v kaki grešni navadi in zvezi, kar je za vsakega najbolj nevarno in nesrečno. Slednjič pa še presodi, ali si se od zadnje spovedi kaj poboljšal ali pa si se morebiti še le pohujšal. Kdor vse to zvesto opravlja in tako svojo

vest izprašuje, ta bode sam sebe spoznal in tako storil prvo stopinjo, da se spokori in poboljša.

Sklep.

Magdalene, ljubi moji! smo bili dozdej vsi. Magdalena pa je postala spokornica in danes je storila k temu prvo stopinjo. Ali ne pojdemo za-njo? Na očeh vam poznam, da mi hočete vsi reči: Pojdimo za-njo! Marija Magdalena je šla k Jezusu, hodite tudi vi posebno ta postni čas k Jezusu! Glejte ga tam na Golgoti, spominjajte se, koliko da za nas terpi in spoznajte — vse to — vse je storil greh, za grehe naše Jezus na križu razpet visi. Tudi za vaše, tudi za moje grehe Jezus na križu visi; ali pa to vsi spoznamo? Oh, Marija Magdalena! tudi ti si bila grešnica, pa postala si spokornica. Danes smo premišljevali tvojo prvo stopinjo na poti pokore in poboljšanja. Marija Magdalena prosi Boga za nas, da tudi mi sami sebe prav spoznamo in tako prvo stopinjo storimo na poti pokore in poboljšanja. Sv. Marija Magdalena prosi Boga za nas! Amen.

Pridiga za III. postno nedeljo.

(Magdalena se kesa svojih grehov, — druga stopinja, da postane spokornica.)

„Jezus je rekel: „Veliko grehov jej je odpuščenih, ker je veliko ljubila.“
Luk. 7, 47.

Vvod.

Jezus je na svet prišel razdjat kraljestvo hudičevo. Da bi ljudje z lastnimi očmi videli, da ima Jezus res oblast zoper hudiča, pripuščal je Bog posebno ob času Jezusovem na zemlji, da so hudiči ljudi obsedali in v svojo oblast in posest vzeli. Jezus pa je hudiče izganjal, take nesrečne bolnike reševal in ozdravljajal. Tako prigodbo pripoveduje nam današnje sv. evangelje. Bolnik, ki je bil obseden, bil je mutast. Jezus pa je hudiča izgnal, in mutec je jel govoriti. So ve da so se ljudje čudili, ki so ta čudež videli. Takih nesrečnežev je bilo dosti ob Jezusovem času. Sv. evangelje nam celo pripoveduje, da je Jezus iz Marije Magdalene sedem hudičev izgnal.

Naše dni Bog še tudi more pripuščati, da hudič nektere ljudi obsede, — to se pa ne godi več tako pogostoma. Mi poznamo in vidimo Jezusove čudeže, vidimo vsak dan čudež sv. katoliške cerkve, ki pri tolikem stiskanju in preganjanju vendar le obstoji, cveti in raste, to Jezusovo kraljestvo je dosti znano, razširjeno in vterjeno; zatorej ni več treba toliko čudežev. Kdor ima zdravo pamet in jasne oči, mora spoznati, da je Jezus od Boga obljubljeni Mesija, pravi Božji Sin.

Hvala Bogu, da so časi minili, ko je Bog bolj pogostoma pripuščal, da so hudiči obsedali ljudi. Sv. cerkev nas pa vendar teh nesrečnežev spominja in nam bere ravno postni čas sv. evangelje, ki nam pripoveduje, da je Jezus izgnal mutastega hudiča. Čemu neki to? Glejte, to je tako-le: Mi vsi smo pri sv. kerstu vsega greha očiščeni in vzeti v kraljestvo božje, ki je kraljestvo resnice in čednosti. Pa žalibog! da vsi grešimo, da tako pademo iz božjega kraljestva in postanemo sužni hudičevi in udje hudičega kraljestva. Oh žalost in nesreča! Sv. cerkev nas pa išče, nas vabi in kliče, posebno sv. postni čas, naj se grehov znebimo in očistimo, naj si otremo jarm hudičeve službe in se podamo zopet nazaj v vinograd božji. Po duševno je tudi vsak grešnik obseden, hudič ga ima v posesti; treba je, da se k Jezusu oberne, naj ga očisti. Iz M. Magdalene je Jezus izgnal sedem hudičev, — oh da bi tudi iz nas vseh izgnal sedem naglavnih grehov, in tudi nas očistil zdaj sv. postni čas! Že smo slišali, kako se je godilo, da je M. M. grešnica postala spokornica; premišljevali smo prvo njeno stopinjo: M. M. se je spoznala, je spregledala, da je grešnica. Spoznajmo le tudi mi vsi, da smo grešniki, to bode tudi pri nas prva stopinja. Danes pa premišljujmo drugo stopinjo, ki jo je storila M. Magdalena in ta je: Marija Magdalena se je kesala svojih grehov. Pravi kes ali prava grevenga je pri spovedi neobhodno potrebna; torej zvesto poslušajte!

Razlaga.

Prava grevenga, kakor veste, obsega tri reči: Grešniku se studi in gnjusi nad grehom, ki je največa gerdoba in najgerša hudoba; potem občuti grešnik v sercu žalost, da je grešil in tako Boga žalil in si navlekel škode in nesreče na duši in telesu; slednjič grešnik terdno sklene, greha se zvesto varovati in nikdar več ne grešiti. Vse te tri reči najdemo pri Mariji Magdaleni.

1. M. M. je imela v sercu velik stud in bitko žalost nad svojimi grehi. Le mislimo si mlado, bogato in zalo Magdaleno; ta zapusti krasni grad in gre — kam? Mislimo si veliko mizo, okoli mize veliko gostov in Jezus med njimi. Duri se odpró in kdo stopi noter? Dobro znana Magdalena, in kaj počeuja? „Zad k Jezusovim nogam stopi, začne mu s solzami noge

močiti in jih z lasmi svoje glave brisati, noge mu poljubovati in z mazilom mazati!“ Kako se mora M. M. nad grehom studiti in gnjusiti, kolika žalost mora jej serce tergati, da dela vse to Magdalena, mlada, bogata in zala Magdalena, da dela vse to vpričo toliko gospóde! Znebi se, bi rekel, ženske boječnosti in sramožljivosti, in vsa v solzah obžaluje očitno svoje grehe in hudobije. M. M. je imela prava grevengo!

Grevenge je pri spovedi tudi nam treba, toliko nam je je treba, da brez grevenge odpuščanja grehov ni. „Pretergajte svoje serca, ne pa svojih oblačil,“ kliče Bog po preroku Joelu; svoje serca pa pretergamo, kedar grehe svoje prav iz serca obžalujemo, da gnus in žalost tergata naše serce. In kralj David pravi: „Bogu dopadljiv dar je žalosti poln duh; zgrevanega, potertega serca, o Bog! nikoli zaverigel ne boš.“ Potreba je, o grešnik! da izprašuješ vest svojo, potreba je, da se svojih grehov spoveš, — pa vendar se more v sili zgoditi, da tudi brez izpraševanja vesti in brez spovedi dobiš odpuščanje svojih grehov; nikoli, nikoli ga pa ne dobiš brez grevenge. „Za to ceno, ako se svojih grehov serčno zgrevamo, piše učeni Tertuljan, hoče nam Bog podeliti odpuščanje storjenih hudobij.“ Tudi nam je grevenge ali kesanja treba!

2. Kakošna pa mora naša grevenga biti, kaže nam spet lepo Marija Magdalena.

Gostje Simona farizeja so se čudili, da Jezus očitne grešnice M. M. od sebe ne spodi. Simon sam je pri sebi djal: „Ko bi bil On prerok, pa bi vedel, kdo in kakošna je žena, ki se ga dotikuje, da je grešnica!“ Jezus ga je pa prijazno posvaril in zavernil in sklenil s temi-le besedami: „Povem ti: Veliko grehov jej je odpuščenih, ker je veliko ljubila.“ M. M. je ljubila Boga in obžalovala svoje grehe iz ljubezni do Boga, kterega je prej z grehi žalila, je začela s solzami Jezusu noge močiti, jih z lasmi brisati, mu noge poljubovati in z mazilom mazati. Iz ljubezni do Boga mora priti naša grevenga, potem je prava in Bogu dopadljiva. To nas mora najbolj boleti, da smo razžalili Boga vsegamogočnega, gospoda vseh gospodov, kralja vseh kraljev; — da smo razžalili najboljšega Očeta v nebesih, ki nas s svojimi dobrotami obsiplje, ki nam vse daje na duši in telesu, ki nam je dal celo svojega edinorojenega Sina, da nas na sv. križu odreši in zveliča; — da smo razžalili prihodnjega sodnika, ki je vsevedoč, ki je neskončno svet in pravičen, in nas bode enkrat obsodil ali za sveta nebesa v večno veselje ali za pekel v večno pogubljenje! To je prava grevenga, ki izhaja iz ljubezni do Boga. Ali take prave grevenge je malo med nami. Igravec morebiti žaluje in preklinja uro, o kateri se je pervokrat v igro podal; pa žaluje le zato, ker ga je igra pripravila na beraško palico. — Marsikteri oče in marsiktera mati žaluje, da nista prav skerbno izrejala svojih otrok; pa žalujeta le zavoljo tega, ker ju tepe sin ali hči s tisto kervavo šibo, ki sta jo

sama spletla. — Marsikteri mladeneč obžaluje svoje vasovanje, pijančevanje in pretepanje; pa žaluje le zavoljo tega, ker si je nakopal hudo bolezen, zapravljal poštenje in prišel v ječo in železje. — Marsiktera deklina gorke solze pretaka, z rokami sklepa in se ne ve sirota kam djati od žalosti; pa žaluje le za to, ker svet vidi njen greh, je prišla v sramoto in terpljenje, pa se pripravila ob vso prihodnjo srečo in veselje. Glejte! vsi ti imajo tudi grevengo, pa na Boga morebiti še ne mislijo ne, tim manj svoje grehe in hudobije obžalujejo iz ljubezni do Boga; zatoraj pa taka grevenga tudi ni prava in se Bogu ne do pada. Znana vam je gotovo ta-le prigodba, ki nam jo pripoveduje sveto pismo. Kralj Antijoh je doprinašal grozne hudobije, oskrnil je sv. tempelj in ssv. posode, preganjal je nedolžne ljudi in moril jude zavoljo njih vere. Pravični Bog ga pa udari s strašno boleznijo; živega so červi jedli, in njegov gnjili život je tako smerdel, da nobeden človek ni mogel prenašati. Obžaloval je v tem omilovanja vrednem stanu svoje pregrehe, obžaloval jih je z veliko žalostjo, pretakal je gorke solze, dajal sladke besede, narejal zlate obljube, da hoče vse poverniti, vse popraviti, nikoli več judov preganjati, da! še celó judovsko vero hoče prevzeti, — pa vse to ni delal iz ljubezni do Boga, timveč zavoljo boleznij, zavoljo bolečin in zavoljo smerti. Poslušajte zdaj, kaj pravi sv. pismo o tej grevengi? „Prosil je ta hudobnež Gospoda, od kterega pa ni mogel doseči milosti.“ Prava, Bogu dopadljiva grevenga mora priti iz ljubezni do Boga, ali kakor katekizem pravi, mora biti n a d n a t o r n a. Dalje mora prava grevenga biti: S e r č n a a l i n o t r a n j a, ne samo na jeziku ali v besedah, ne samo v solzah ali joku. Dobre so tudi te zunanje znamnja, posebno če je grešnik očitno grešil, naj tudi očitno kaže, da mu je žal, da je s svojimi grehi tako dobrotljivega Boga žalil; vendar bi bile brez notranje grevence le hinavske laži, ki so pred Bogom gnjusoba. Da grevenga mora serčna biti, spoznali bote sami, če pomislite, da vsi grehi iz serca pridejo. Serce je korenina, iz ktere hudobije in vse nerodnosti poganjajo in rastejo. Zato je večni Gospod Bog Judom tako ostro zapovedal: „Raztergajte svoje serca, in ne svojih oblačil.“

Mora biti sploh ali čez vse grehe, ker vsak greh Boga žali. Tudi zavoljo majhnih odpustljivih grehov nam je žalovati, ker tudi oni Boga žalijo, in če ravno gnade božje ne odvzamejo, pa nam jo pomanjšujejo; in če nam ravno duše ne umorijo, pa je v duhovskem življenju oslabé, da lahko oslabi in zboli; in čeravno nas v pekel ne pahnejo, pa nam vice odpró, iz kterih ne pojdemo, dokler zadni vinar plačan ne bo. Kdor se majhnih grehov ne varuje, kmalo bo v velike zabredel.

Nad vse velika, ko je človeku bolj žal, ker je Boga razžalil, kakor pa, ko bi bil najlepšo in najdrajšo reč zgubil. Največ vreden je Bog, on neskončna dobrotá in lepota; Boga zavoljo

greha zgubiti, imelo bi nam najbolj žal bil; ako ne, ga ne ljubimo čez vse. To je tvoj Bog, kar najraje imaš, kdor pa Boga zgubi, tudi vse drugo zgubi, ker nam le on vse dobro daje.

Alite, da vsi želite prav in srečno opraviti svojo velikonočno spoved in obuditi pravo, Bogu dopadljivo grevengo; pogledajte in spominjajte se na grešnico Marijo Magdaleno.

3. M. M. nam kaže, kaj nam je storiti, da obujamo pravo, Bogu všečno grevengo?

M. M. je šla k Jezusu, vergla se k njegovim nogam, in On jej je dal veliko vredni dar prave grevenge. Grešnik in grešnica, mi grešne Magdalene vsi, ki pojdemo k velikonočni spovedi, poklekimo tudi pred Jezusa in prosimo ga, naj nam v srcu obudi pravo grevengo. Kličimo s sv. Avguštinom: „O predobrotljivi Jezus! zavoljo svojih dragih solz, ki si jih prelijal, in zavoljo vsega svojega usmiljenja, s katerim si nam revežem in zgublencem blagovolil na pomoč priti tako čudovitno, dodeli mi dar zgrevanih solz, po katerem duša moja tako goreče hrepeni in koperni! Saj ne morem jokati, razun da mi ti pomagaš, in kar je suha zemlja brez vode, ravno to je duša moja brez tebe!“ Tako storimo in Jezus bo uslišal našo molitev. Potem pa še storimo, kar je storil pobožen škof, ki je živel v pretečenem stoletju.

Ta sveti mož je najpoprej prav serčno Boga prosil, naj mu dodeli dar resničnega kesanja. Po priserčni molitvi je storil pobožni škof tri stopinje, — prvo v pekel, drugo v nebesa in tretjo na goro Kalvarijo. Prvo stopinjo je storil v pekel in v duhu gledal strašni kraj in grozovitno terpljenje, v katerem zdihujejo na večno pogubljeni; ogledoval je v duhu tudi mesto, ktere ga si je, kakor je mislil, zaslužil s svojimi grehi. Potem je Boga zahvalil, da ga še ni tje potegnil, in ga je prosil, naj mu usmiljenje skaže in gnado dodeli in ga v svojej gnadi in ljubezni ohrani. — Drugo stopinjo je storil v nebesa; tu je v duhu gledal božjo krasoto in slavo, pa večno veselje angeljev in svetnikov božjih. Žaloval je, da si je s svojimi grehi vrata v nebeško veselje zaklenil, in prosil je Gospoda, naj mu jih zopet odklene, pa tudi angelje in svetnike je klical na pomoč. Tako si je ta pobožni škof v svojem srcu najpred zbujal strah in ljubezen, — od straha pred Bogom pa je prestopil k ljubezni do Boga. — Storil pa je tretjo stopinjo na goro Kalvarijo. Tukaj je svoje dušne oči prav živo vperl na svojega Zveličarja, na Jezusa križanega. Rekel je sam pri sebi: „Glej, to je moje delo; jaz sem z drugimi grešniki vred Jezusa tako ranil, ga na križ pribil, ga umoril! O Jezus! kaj si mi žalega storil, kako sem zamogel tako ravnati s tebo, ki si me tako nezmerno ljubil, s tebo, ki bi te bil dolžen ljubiti z neskončno ljubeznijo, ako bi te namreč z neskončno ljubeznijo jaz uboga stvar ljubiti zamogel!? Ker si vse ljubezni vreden, ljubim te zdaj in iz serca obžalujem, da sem te žalil.“

Tako ljubi moji! storimo tudi mi; saj ravno zdaj je sveti postni čas, ko nam sv. katoliška cerkev tako serčno zaukazuje, naj pogostoma premišljujemo Jezusovo britko terpljenje in strašno smert. In usmiljeni Jezus nam bode dal pravo, Bogu dopadljivo grevengo!

Sklep.

In taka grevenga pri usmiljenem Bogu veliko tehta in velja. Ob času, ko je caroval cesar Mavricij, je živel na Jutrovem strašen razbojnik, drugim poglavar, ki so vse ceste in steze po Traciji v hudih strahih imeli, in nobena oblast jim ni bila kos. Ta poglavar razbojnikov se spreoberne, pride pred cesarja, pove vse hudobije ter jih milo obžaluje. Cesar vidi njegovo veliko žalost, mu odpusti in prizanese. Kmalo potem mož zboli in pride v bolnišnico, pa čuti, da se mu bliža poslednja ura njegova. Pokliče tedaj spovednika, da ga za smert previdijo. Z Bogom previden in spravljen začne jokati in klicati v milost božjo, rekoč: „Poglej usmiljeni Jezus! ne prosim te kaj novega, le to me usliši, kar si veliko drugim skazal. Bodi milostljiv, kakor si bil mojemu tovaršu na križu, in sprejmi me, kakor si delavce plačal, ki so le eno uro v vinogradu tvojem delali. Moja poslednja ura se bliža, dodeli mi toraj toliko milosti, da s svojimi solzami moje pregrehe omijem!“ Tako je molil dolgo časa, in si z rutico solze brisal, ki so se mu vtrinjale po licu. Zdravnik ga je zvesto poslušal, ki je zraven njega v drugi izbi ležal, in čul, kar razbojnik nič vedel ni. Med tem zdravnik zaspi, in po noči se mu sanjati začne. Vidil je vago, ki je zlato skledico imela, kako da je iz oblakov priplavala, in nad posteljo razbojnika ostala. Kar naglo prileti tropa sovražnih pošast iz pekla, in veliko pisem, na katerih so bili zapisani grehi razbojnikov, v eno skledico položi. Pri drugi skledici stojita žalostno dva mladenčca belo oblečena, ter se milo gledata, ko vidita, kako da pisma sovražnikov globoko vlečejo. Djal je prvi drugemu: Nimava kaj na drugo skledico položiti, da bi toliko hudobij potegnilo? Še le nekoliko tednov je, kar je ta mož jamo razbojnikov zapustil. Že se sovražniki veselijo, kar mladenec tovaršu reče. Oba stopita k postelji, eden najde rutico vročih solz mokro, ki je umirajočemu na očeh ležala, jo veselo vzdigne, in svojemu tovaršu da rekoč: To-le ni sicer veliko, vendar nekoliko. Poskusiva jo na vago položiti, in usmiljenje Gospodovo na verh, morebiti da bo potegnila? Položila sta rutico spokorjenih solz polno v prazno skledico, in glej, hitro pisma sovražnikov kviško potegne, da se razkadijo, ko mak. Hvaljen bodi neskončno usmiljeni Bog, duša je najna! Tako reče eden mladenčev, ki dušo veselo seboj vzameta; sovražniki pa togetni zbežijo. Zdravnik se zbudi, in ko k bolniku pogleda, ga najde že mertvega; toda bil je gorek in rutica, od jokanja še mokra, mu je na očeh ležala. Tudi so mu sosedge pravili, kako da je

do zadnjega zdihljeja svoje hudobije milo objokoval, ter je v spokorni molitvi svoje življenje sklenil. Zdravnik je pa solzno rutico ohranil, in jo pogosto umirajočim kazal v znamenje, koliko da prava grevenga pri Bogu velja.

Tako grevengo je imela Marija Magdalena: „Veliko grehov jej je odpuščenih, ker je veliko ljubila.“ Obujajmo tako grevengo tudi mi, ljubimo veliko in veliko grehov, vsi grehi nam bojo odpuščeni! Sv. Marija Magdalena prosi Boga za nas, naj nam usmiljeni Oče nebeški podeli dar prave grevenge, da tudi mi k nogam Jezusovim pademo, svoje grehe s solzami omivamo in Jezusa z naprej zvesto ljubimo. Sv. Marija Magdalena prosi Boga za nas! Amen.

IV. postna nedelja.

(Magdalena sklene se poboljšati in stanovitna ostane.)

„Žena v mestu, ktera je bila grešnica, ko je zvedela, da je Jezus v hiši farizejevi pri jedi, je prinesla alabastrovo pušico mazila.“
Luk. 7, 37.

V v o d.

Velika truma ljudi je za Jezusom šla, da bi videla njegove čudeže in slišala njegove nauke. Jezus se je podal s svojimi učenci na neko goro, ljudje pa za njim. Tu pa je ljudem jesti zmanjkalo in Jezus jih je nasitil čudovitno, ker je pomnožil pet ječmenovih kruhov in dve ribi. Alite, da je bil to čuden kruh: pet hlebcev nasiti veliko trumo ljudi! Jezus pa nam je zapustil še veliko čudovitejši kruh; rekel je: „Jaz sem živi kruh, ki iz nebes pride; ako bo kdo jedel od tega kruha, živel bo na veke, in kruh, ki ga bom dal, je moje meso k življenju sveta . . . Resnično, resnično vam povem, ako ne bote jedli mesa Sinu človekovega in ne pili njegove kervi, ne bote imeli življenja v sebi. Moje meso je zares jed in moja kri je zares pijača. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem. Ta je kruh, ki je iz nebes prišel, ne kakor so jedli vaši očaki mano in so umerli. Kdor je ta kruh, živel bo vekomaj.“ Glejte, to je še veliko bolj čuden kruh: on redi za večno življenje!

Sv. katoliška cerkev nas ravno te svete dni vabi, naj pristopimo k božji mizi in zavžijemo ta nebeški kruh. Pa sv. apostelj Pavel nam govori strašne besede: „Človek naj sam sebe razsodi in tako

naj je od tega kruha in pije od tega keliha; kdor nevredno je in pije, sodbo si je in pije.“ Tudi vas vse kliče sv. katoliška cerkev, in vem, da bote vsi poslušali mili glas svoje skerbne matere in vsi pristopili; vem, da se že vsi veselite te svete, srečne ure. Oh, da bi le tudi vsi vredno jedli ta nebeški kruh, jedli ga k večnemu življenji!

Jezus, najsvetejši in najčistejši, pa hoče le v čistem sercu stanovati; zatoraj je treba, da prej svoje serce očistimo vseh madežev in grehov, da iz grešnikov postanemo pravi spokorniki, kakor M. Magdalena. Dve stopinji, ki ju je M. Magdalena k temu storila, smo že premišljevali. Perva stopinja je bila, da se je M. Magdalena spoznala za grešnico; tudi mi moramo svojo vest izpraševati in se spoznati za grešnike. Druga stopinja je bila, da je M. Magdalena svoje grehe iz ljubezni do Boga serčno obžalovala; svoje grehe obžalovati, svojih grehov se prav zgrevati moramo tudi mi. Marija Magdalena pa še ni na koncu svojega pota, da je iz grešnice postala spokornica; storila je še več stopinj. Danes hočemo premišljevati njeno tretjo stopinjo, in ta je: Marija Magdalena je sklenila se poboljšati in je svojej obljubi zvesta ostala. Poboljšati se je tudi nam vsem treba; zatorej zvesto poslušajte!

Razlaga.

To že veste, da prava grevenga ne obstaja samo v tem, da grešnik svoje grehe studi in obžaluje, treba je še tudi, da grešnik sklene, greh sovražiti in nikdar več ne grešiti. Marija Magdalena pa je imela pravo grevengo; Jezus sam je ja rekel: „Veliko grehov jej je odpuščenih, ker je veliko ljubila.“ Iz ljubezni do Boga je svoje grehe zgrevala; imela je pravo grevengo in je torej

1. sklenila, poboljšati se; storila je terden sklep.

Marija Magdalena je spoznala, da je grešnica; v sercu jo je žgalo in bolelo, da je Boga tako močno žalila. Pa to jej je bilo še premalo; gotovo si je tudi mislila: „Res je, da sem bila grešnica; res je, da pot, po katerem sem dozdaj hodila, ni bil pravi pot; — pa hočem se poboljšati, nočem več grešiti, nočem več hoditi po potu greha in pogubljenja, k Bogu se hočem verniti in njemu zaprejš služiti.“ In kar si sklene, tudi hitro in resnično izpelje. Sliši, da je Jezus pri farizeji Simonu; — pri tej pričji sleče svoje drago oblačilo, verže od sebe zlate perstane in uhane, vzame pušico žlahtnega mazila, zapusti svoj veseli grad, in gre v hišo Simonovo. Ne straši je pot, ne misel: Kaj porečejo gostje, kako jo bodo pogledovali, kako pikali, — vse eno: Marija Magdalena sklene, gre in stori. To je bilo serčno naprejšzetje in terden sklep; Marija Magdalena pa je tudi postala iz grešnice spokornica!

Takega trdnega sklepa je tudi zdaj treba vsem grešnikom, ki hočejo zadobiti odpuščanje grehov in iz grešnikov postati spokorniki.

Tega nas uči sam Bog pa tudi zdrava naša pamet.

Že v stari zavezi je Bog zahteval tak sklep, po katerem grešnik sklene, da bo grešno življenje pobiljšal, greh zapustil, in dobro delal. Rekel je po svojem preroku Izaiju: „Naj zapusti hudobnež svojo pot in krivičnik svoje misli, in naj se verne k Gospodu, in usmilil se ga bo.“ In na drugem mestu pravi: Umijte se, očistite se, hudobnost svojih misel (svojo notranjo spačenost, ter hudobno voljo) spravite spred svojih oči, nehajte napčno ravnati, učite se dobro delati.“ — Delati dober sklep za pobiljšanje življenja je tudi Jezus naročal prešestni ženi, ter jej rekel: „Tudi jaz te ne bom obsodil; pojdi in nikar več ne greši!“ In tistemu bolniku, osem in trideset let bolnemu, ki ga je pri kopelji Betzajdski v Jeruzalemu ozdravil, je Jezus rekel: „Glej ozdravljen si; nikar več ne greši, da se ti kaj hujšega ne zgodi!“ Enako uči sv. Peter, rekoč: „Zakaj, kdor hoče življenje ljubiti, in viditi dobre dni, naj berzda svoj jezik od hudega in njegove usta naj ne govore goljufije; naj se ogiblje hudega, in naj dela dobro.“

In kar sveto pismo veleva, tudi pamet zahteva, ter uči, da brez trdnega sklepa ali resnične volje, pobiljšati se, odpuščanja ni. Otrokom, akoravno bi se ne bili še učili kerščanskega nauka, že pamet pravi, da morajo razžaljenim starišem pobiljšanje obljubiti, da jim bodo stariši odpustili razžaljenje. Toraj kar naglo obetati začnejo: „Nič več ne bom tega storil!“ — In da se od otrok obernem k odraščanim, rečem: Kteri izmed odraščanih bi hotel spoprijazniti se s svojim razžaljivcem, od kterege vé, da še volje nima, ne žaliti ga več? — Ako je ta sklep potreben že pri ljudeh, da spravo naredijo med seboj; kolikanj bolj je še le potreben grešniku, da se bo spravil s svojim Stvarnikom, s svojim Gospodom in Bogom, ter zadobil odpuščanje grehov! In ako je grešniku res žal, da je z grehom Boga razžalil, in če res želi, odpuščanje grehov in božjo prijaznost spet zadobiti; združil bo s kesanjem ali obžalovanjem grehov gotovo tudi sklep, posihmalo Boga nič več ne žaliti.

Pa Marija Magdalena ni samo sklenila in obljubila se pobiljšati;

2. M. Magdalena je svojej obljubi tudi zvesta ostala in se v resnici pobiljšala. V gradu Magdala je ves hrup in šum potihnil, prijatelji in prijateljice so zibnili, vse dragocenosti in lepotarije so odstranjene: Magdalena je vsa druga. To je bil terden in resničen sklep! Tak mora tudi naš sklep biti. Naš sklep mora biti

a) resničen, da ni ne le na jeziku, ampak tudi v sercu; Bogu se zlagati ne moremo in ne smemo. Grešnik, kteri bi z je-

zikom rekel: „Terdno sklenem, rajše vse preterpeti, rajši umreti, kakor pa Boga kdaj več žaliti s kakim grehom,“ pa bi za to, kar jezik izgovarja, serce ne vedelo, in bi ga volja ne bilo, greh zapustiti; tak grešnik bi kar naravnost legal, in bi resničnega sklepa, poboljšati se, ne imel. Tudi zvijače v ozir te reči ne veljajo. Nič bi, na primeru, ne veljalo, ako bi pijanec sklenil, žganje ne piti; pa bi kruh vanj pomakal, in pijan kruh jedel. Sklep tedaj, ki nima v sercu svojega sedeža, in ki resničen ni, je prazen in nečimuren sklep, ki pred Bogom cene nima.

b) Sklep poboljšanja mora biti vesoljen, vse grehe obsegajoč, na vse grehe raztegnjen; raztegnjen tudi na majhne grehe, ker tudi majhni grehi Boga žalijo, in ker iz majhnih grehov lahko tudi veliki izrastejo, če jih z hudim namenom doprinašamo; raztegnjen tudi na grešne prilikočnosti, ker nas ravno one lahko v greh pripravijo, ako se jim ne ogiblremo. Tak vesoljen, vse grehe obsežen sklep Bog sam zahteva po svojem preroku, rekoč: „Če krivični pokoro dela za vse svoje storjene grehe, in dopolnuje vse moje zapovedi, in prav in po pravici ravna: naj živi — živi, in naj ne umerje.“ Tak vesoljen, vse grehe obsežen sklep je kralj David imel, ter rekel: „Po tvojih zapovedih, o Gospod! sem razumen; toraj sovražim vsako krivično pot,“

c) Sklep poboljšanja mora biti terden in močen nad vse druge sklepe, in delaven. — Sklep poboljšanja mora biti terden in močen kakor dob ali hrast, ki se ne da nobenemu viharju skušnjav podreti; in ne kakor terst, ki ga vsaka sapa zamaje in zaziblje. Ni zadosti, da bi rekel: „Bi rad,“ — tudi ne: „Želim, če bo mogoče;“ ampak: „Jaz hočem z božjo pomočjo, naj velja, kar rado;“ kakor sv. Pavel, ki je rekel: „Kdo nas bo ločil od ljubezni Kristusove? — Svest sem si, da ne smert, ne življenje, ne kaka druga stvar nas ne bo zamogla ločiti od ljubezni božje, ktera je v Kristusu Jezusu, Gospodu našem.“ — Delaven je sklep poboljšanja, kedar človek resnično voljo ima, da bo serčno premagoval vse skušnjave in napatljeje na potu spokornega življenja, in da se bo skerbno posluževal vseh pripomočkov za poboljšanje potrebnih, kakor vsi pravi spokorniki, ki so se tako močno premagovali in zatajevali, da se le čudimo, kedar prebiramo popisovanje njihovega spokornega življenja.

Tak mora biti naš sklep; postati moramo vsi drugi: prej grešniki zdaj spokorniki. Pa porečete: To je hudo in težavno, to je nemogoče! Res je, ljubi moji! da je to hudo in težavno, nemogoče pa ni. Marija Magdalena je to mogla, zakaj da bi pa mi ne mogli? Le storimo, kakor je storila ona!

3. M. M. nam kaže, kaj nam je storiti, da tudi mi ostanemo zvesti svoje obljudi.

Sv. evangelist Luka nam pripoveduje, „da je Jezus hodil po mestih in vaseh, in je pridigoval in oznanoval božje kraljestvo in dva-

najsteri so bili z njim in neke žene; med temi je bila Marija, imenovana Magdalena.“ M. M. je bila vedno pri Jezusu,

a) Bodimo v duhu tudi mi vedno pri Jezusu. Jezus, pravi živi Bog, je povsod pri nas in ve in gleda najskrivnejše naše misli in želje, pred njim je razgernjen in očiten vsak kotič našega serca. Ako si, o človek! v duhu pri tem Jezusu, ali boš še v stanu, vpričo Jezusa grešiti? — Jezus je tudi tvoj odrešenik; glej, kako za te kervav pot poti, kako ternjevo krono nosi, kako na križu umira. Ako si, o človek! v duhu pri tem Jezusu, ali moreš tako nehvaležen in tako grozoviten biti, da ga za vso to neskončno ljubezen le žališ in vnovič križaš? — Jezus je neskončno moder in dober, je tudi vsegamogočen. Morebiti je tvoja butara težka, tvoja vojska huda. Ako si, o ljubi moj bratec! v duhu pri tem Jezusu, ali moreš mermrati in obupovati; ali ne veš, kako nas vse kliče: „Pridite k meni vsi, ki ste obloženi, ki ste v nadlogah in težavah; jaz vas potolažim in oživljam.“ — Jezus je tudi naš prihodnji sodnik: „Oče nikogar ne sodi in je vso sodbo izročil Sinu, in videli bojo vsi narodi Sinu človekovega v oblakih priti z veliko oblastjo, in slavo.“ Ako si, o človek! v duhu pri tem Jezusu, ki nas bode vse sodil, sodil čez vse, kar smo mislili, želeli, govorili, storili in opuščali, — ki nas bode po tem vzel v sv. nebesa ali nas potisnil v strašni pekel, in oboje na vse večne čase, — povej! ali si še tako nemaren, da moreš svojo sv. obljubo pozabiti in spet stare grehe doprinašati, posebno ker ne veš, kdaj te Jezus pokliče na svojo sodbo? Bodimo v duhu pri Jezusu in bomo v dobrem stanovitni! —

Sv. Luka pripoveduje, da je Jezus šel v neko vas in neka žena, Marta po imeni, ga je sprejela v svojo hiso. In ona je imela sestro, po imeni Marijo, ktera je sedela k nogam Gospodovim in poslušala njegovo besedo. Ta žena Marija je naša M. Magdalena, poprej grešnica zdaj spokornica.

b) Poslušajmo tudi mi radi in ponižno besedo Jezusovo! Beseda Jezusova se oznanuje v pridigah in kerščanskih naukah; beseda ta se tudi bere v dobrih bukvah, katerih tudi mi Slovenci, posebno družniki družbe sv. Mohora, hvala Bogu! za potrebo imamo. Ta božja beseda nam oznanuje voljo božjo, kaj naj storimo in kaj naj opuščamo. Ako to Jezusovo besedo zvesto poslušáš, povej mi kristijan, ali ne bodeš vedel in znal, kaj je prav, ali ne boš si prizadeval, delati dobro, ki te večno zveliča in te že tudi tukaj srečnega in zadovoljnega stori, varovati se pa hudega, ki te pahne tukaj v časno, tam pa v večno nesrečo in pogubljenje?!

Stopil boš, o kristijan! sv. postni čas v spovednico; tudi tu boš slišal Jezusovo besedo. V imeni Jezusovem ts bojo spovednik tvojih grehov odvezali, zraven pa tudi povedali te to in uno, priporočali to in uno, zaukazali to in uno, naložili to ino uno. Glej, ljubi moj! to je Jezusova beseda, ohrani in nosi jo skerbno v svojem

sercu, naj ti vedno po ušesih zvoni. Poslušaj jo ponižno; kajti ona je glas tistega, ki je večna resnica, beseda tistega, ki nas bo sodil na večno. Marija Magdalena je ostala stanovitna; tudi mi tega zamoremo; bodimo le kakor ona vedno v duhu pri Jezusu in poslušajmo zvesto in ponižno Jezusovo besedo!

Sklep.

Veliko grešnikov bo te dni stopilo k spovedi; gotovo bojo vsi obljubili poboljšati se in nikdar več ne grešiti. Tudi vi bote tako storili! Le storite terden sklep, da odpuščanje grehov zadobitê. Pa tudi glejte, da ostanete mož beseda! Obljubite iz celega serca, da bote vse grehe sovražili in se jih varovali. Da se vam to ložej godi, imejte Jezusa vedno pred očmi in spominjajte se njegove sv. besede. Tako je storila Marija Magdalena in postala je iz grešnice spokornica. Sv. Marija Magdalena prosi Boga za nas! Amen.

Pridiga v god svetega Jožefa.

(Tri izgledi; govoril T. Zupan.)

„Bil je Bogu ljub in ljudem.“
Sir. 45, 1.

V v o d.

Praznike Jezusove, sinu Božjega, prevzema nas nekako stermenje; take dni se spominjamo vse svoje nevednosti. Božični praznik, rojstvo Jezusovo, z nepopisljivim čutom stopimo v cerkev ter se vdeležujemo treh sv. maš, ki je sme brati vsak mašnik ta dan. Velikonoč, veliki god, ko je z vstajenjem Gospodovim končano rešenje naše, s povzdignjenim duhom obhajamo. Krog in krog se je večidel poživila narava; polje — up naš — ozeleneva; prijazne cvetice celó starčeka veselé: saj mu je Bog dal doživeti še ene pomladi. Vse se izbuja k novemu življenju. Koga ne vnema veselje upanje, da bomo vstali tudi mi enkrat, ko se vverstuje v najginljivejo procesijo, kar jih cerkveno leto ima, procesijo vstajenja veliko saboto. Živo čutimo take Gospodove praznike, da posnemamo sicer Kristusa v življenju nekoliko lahko; da nam pa pri tem posnemanju oterpejo slabe naše moči.

Drugače se nam pa godí praznike svetnikov Božjih. Takrat si mislimo: Danes se spominjamo s sveto cerkvijo vred godú enega, Slovenski Prijatelj.

ki je bil na zemlji človek, kot smo mi; s slabim telesom, kot smo mi; duh njegov pa je bil v posebni meri vnet za vse dobro. Tega posnemamo, tako si mislimo, lahko. Če se pa svetnike posnemati učimo, dobivamo pogum posnemati tudi Jezusa ložej.

Koga bi današnji praznik sv. Jožefa ne navdajala ta-le misel: Človek je bil sv. Jožef kot mi; duh njegov pa je bil vnet v posebni meri za vse dobro. Koga bi današnji praznik ne bila misel, kolikor moč posnemati sv. Jožefa v čednostih njegovih? Sveti Avguštín samega sebe k posnemi svetnikov vnema rekoč: „Če so svetniki mogli, zakaj bi — Avguštín, ti ne mogel?“ — Ob enem nas spominja današnji god čiste Jožefove zaročnice, Marije Device, vse čednosti izgled. — In da imamo vso sveto družino, spominjamo se še Jezusa, ki ga izrejata Jožef in Marija v mali hišici judovskega mesta Nacareta.

1. Jožef hišnim očetom izgled;
2. Marija hišnim materam izgled in
3. Jezus mladini izgled.

To naj bo zapopadek današnjemu premišljevanju. Mili Jezus naj podeli k temu svoj blagoslov!

Razlaga.

1. Jožef hišnim očetom v izgled.

Mirna hišica stoji v judovski deželi. V Nacaretu je to. V hišici ni šuma; posvetnega vriša tu ni. Rokodelčeva hiša je; tega stanu, ki dela z rokami in veliko terpi. V hiši je pri svojem tarsarskem delu gospodar.

Poglejmo ga sv. Jožefa bolj natanko! Resnoben častitljiv mož je, že v poznejih letih. V vsem se mu vidi, da se čuti glavo družini. Pri svojem delu je; ker delati mora, kdor hoče jesti. — In vam, očetom, izročena je tudi skerb za hišne potrebe; za rodovino. Sv. Jožef ti je, hišni oče, izgled, da ni dosti skerbeti od danes do jutri. Če imaš nepreskerbljeno rodovino, delaj in k delu priganjaj. Za pozneje dni si devljite na stran: otroci tvoji bodo potrebovali tvojega premoženja. Ker kaj bo, če pustiš brez imetja svoje, ko se vležeš v černo jamo? Le dvoje je mogoče. Ali si bodo otroci s tim, kar so se v šoli n. pr. učili in kar so dobrih naukov slišali od tebe, pomagali naprej in srečni postali; ali pa se bota vresničila pri njih stara pregovora: „Revščina si pregreh vmišljuje.“ In: „Siromaštvo je zadnja stopinja pred hudodelstvom.“ Otroci tvoji bodo sramoto delali tvojemu imenu; nadlegovali bodo druge ljudi; v spodtiko bodo dobro izrejenim, in — straši se — pobujševali bodo nedolžnost. K pridnemu delu in k skerbi za prihodnost naj te, hišni oče, spodbada sv. Jožefa izgled.

Arhimed, znani nejeverski učenjak, iznajde svoje dni imeniten stroj, dandanes vsakemu priprostemu človeku znan škerpec, ki je v stanu z majheno močjo vzdigniti veliko težo. Osupnjen svoje iznajdbe zakliče: „Dajte mi terdno stalo zunaj zemlje kje — in zemljo hočem dvigniti iz njenih tečajev.“ — O vojskovodji se pri-poveduje, da je po dobljeni zmagi oveseljen zaklical o najhrabrejih svojih vojakih: „Dajte mi veliko trumo tacih vojakov, in ne le ene dežele — zemljo hočem podvreči svoji oblasti.“ — Ali ne bi smel, dragi moji, oziraje se na taka izreka klicati tudi kerščanski pridigar občini svoji: „Dajte mi starišev, dobrih starišev mi dajte — in predrugačila se bo ž njihovo pomočjo zemlji podoba“.

Kerščanski oče! glej družinski gospodar si, hiši steber. Častitljiv je tvoj poklic. Zato le skerbi vsestransko za svoje otroke. Delavnosti je navajaj še posebno. Pa tudi sam s svojo neutrudljivostjo pridno posnemaj sv. Jožefa, lepi izgled hišnih očetov.

2. Marija hišnim materam v izgled.

Če pogledamo še enkrat v mirno hišico v Nacaret, vidimo zraven Jožefa ženo, vsej čednosti vzor. Kdo je ta? Ta je tista, ki jo stoletja in stoletja kliče vse kerščanstvo z zaupanjem: „Marija pomagaj!“ Čista zaročnica čistega ženina sv. Jožefa je ta, mati Jezusova je, Marija Devica.

Poglejmo Marijo bolj natanko! V najboljih, v mladostnih letih je; tiha je; nikoli brez dela. Tako brez vse više misli od sebe, kako ponižna je Marija, da se angelja kedaj ustraši, ki jej donese veselo vest, da bo mati Božja, ter začunjena popraša: „Kako se bo zgodilo to?“ Saj je bilo mnogo devic takrat v judovski deželi, ki bi bile vesele časti matere Božje postati; ali izvoljena je tiha, ponižna devica v Nacaretu, nikomur znana; pri Bogu pa v dobrem imenu. — Izgled ti je Marija, hišna mati. Lepo doma pri svojem delu in le doma je hišna mati, ter oskerbljuje otroke. Uči je, kako naj bodo, kako naj se obnašajo do Boga, do ljudi; uči je moliti in lepo se vesti. Poprašuje, kako so drugi ljudje ž njimi zadovoljni; kako gospodarji, ki so jim v službo oddani; kako učeniki, ki je podučujejo. Boga prosi sama in z otroci ga prosi, da bi jim po priprošnjah sv. Katarine bila ohranjena um in pamet. Um — da bi si mogli služiti na svetu svoj kruh; pamet — da bi se vedli povsod, kot se spodobi dobrim kristijanom. Dobra mati živi za svoje otroke, torej je ni mar, kar je mar drugim ljudem. Napačnosti le pri svojih otrocih opazuje; pri drugih ne, razun če jih starišem v posvarjenje razodene. Boga prosi, dobrih ljudi prosi pomoči, naj jej pomagajo, dobro izrejati svoje otroke.

Če jej pa kaj žalostnega pride na versto — kdo na svetu je brez britkih skušinj? — išče tolažbe pri tem, ki edini zanesljivo tolaži; če more v cerkev, išče tolažbe v cerkvi v tihi molitvi; če more, pri sv. zakramentih; če ne more v cerkev ravno sedaj, dobi tolažbe v mirni svoji hiši doma: marsikteri kotič v hiši in marsi-

katera podoba žalostne matere Božje doma bi vedela, kaj ne matere? pripovedovati o vaših solzah, ki ste je jokale v vroči prošnji do Boga za svoje otroke?

Kerščanska mati! lep je tvoj poklic v družini. Ali ne boš posnemala hišne matere Marije ter pred vsem drugim vcepila živo vero in lepo vedenje svojim otrokom v serce? Živo vero in lepo vedenje — večje bogastvo kot še tako premoženje!

3. Jezus mladini v izgled.

Če slednjič pogledamo v mirno hišico v Nacaret, vidimo zraven Jožefa in Marije ljubomilo dete. To ni človeško dete; taki zemeljski otroci niso. To je Jezus — otrok; toda Bog in človek! Nepoznan živi tu v Nacaretu; saj ne besedice o njem ne pové sv. pisno od 12.—30. leta.

Mladeneč in deklica! ko pogledaš Jezusa, upade ti zaupanje posnemati ga v življenji. Če pa v sv. pismu bereš o 12letnem Jezusu, prideš do besed: „Rastel je kakor v starosti, tako v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.“ Rasti v starosti kot v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh: to je tudi tebi mogoče; torej mogoče vsaj nekoliko živeti po Jezusovem izgledu! Kako rasteš kakor v starosti tako v milosti pred Bogom in pri ljudeh? V starosti kot v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh rasteš, če se varuješ vsake družbe, ki ti ni v čast, pač pa v škodo; da te ljudje sodijo po tem tako-le: Ta ima dosti slabega tovariša, torej mora biti slab tudi sam. Nekteri človek ima medene usta, govori kot da bi rožice sadil, toda o njem velja izrek starega latinskega pesnika, ki pravi: „Bežite dečki od tod, merzla kača je skrita tu v zeleni gredici.“ V prijazni besedi tega tovariša tvojega je hudi strup, ki ti bo dušo zamoril. Jezusa posnemaš, da si lepo pri stariših doma, paziš na vsak njihov pogled in jim voljo uganeš, še preden so ti kaj razodeli. — Kako se dobri oče tebe, pametnega sinu, veselé, ko vidijo, da ti je pri rokah vsako delo; ko vidijo, kako se trudiš, da bi prišel kedaj do boljšega kruha še zna biti, kot je očetov. Kako se te, modra deklica, mati natihoma veselé, ko te vidijo pri hišnih opravilih doma; ki, kakor se oberneš, kaj po hiši pospraviš; ki vsako delo sama vidiš; ki nočeš izgubiti nobenega trenutka časa, ter se ob prostih nedeljskih urah, da, tudi teh ne zapraviš, vsedeš k bukvam in kaj lepega bereš ter se tako za pozneje življenje učiš. Veselja se materi pri takem tvojem ravnanji, pa le skrivši uternejo solze in mislijo si: hči moja utegne umna gospodinja postati kedaj. — Zemlja bi morala pokati, kamor bi zavoljo tebe kapale britke materine solze; Boga samega pa boš imela dolžnika, kedar solze veselja zalivajo materine oči.

Kaka čast za-te, mladeneč in deklica, da celó Jezusa posnemaš lehko, ki si izperva mislil in mislila, da tega mogoče ne bo.

Sklep.

Kličite, kerščanski očetje, sv. Jožefa v pomoč; prosite ga varuha svojim rodovinom. Kerščanske matere, skoraj si ne morete misliti cerkvice, da bi ne bilo v njej podobe te, ki jo vam priporočam v izgled. Tudi ve si postavite danes v svoje serca to Marijino podobo in skerbite, da ostane vedno čist v serci vašem njen oltar. Tebi, mladina, pa Jezusa izročam. Glej, na nekteri podobi sv. Jožefa se vidi, kakor da bi si prizadeval tudi Jezus dobiti lilijo, ki je Jožefovo znamenje. To lilijo iz Jezusovih rok, mladina, tebi podajam.

Ob zadnji uri, ki pride vsem nam, kliče sv. cerkev v svojih molitvah umirajočim v pomoč Jezusa, Marijo in Jožefa. Sv. Jožefa, sladko ime, hišnega varuha ob strani ti želim, hišni oče, tisto težko uro. Marijo, sladko ime, hišno varuhinjo, želim tebi, hišna mati, tisto resnobno urno. Jožef in Marija naj ti, kerščanska mladina, izročita Jezusa zadnjo uro. — Pa kaj pravim! Vsi mi, kar nas je tukaj zbranih, mladi in stari, vsi želimo, vsi hočemo ljubo Dete — Jezusa. Amen.

V. postna nedelja.

(Magdalena se spove, — četrta stopinja, da postane spokornica.)

„Jezus jej je rekel: Odpuščeni so ti grehi, — pojdi v miru.“

Luk. 7, 38. 40.

Vvod.

Danešnje sv. evangelje nam jasno priča, da je Jezus pravi, živi Bog. Priča nam, da je Jezus najsvetejši; kajti najhujše svoje sovražnike more Jezus zarotiti: „Kdo izmed vas me bo greha prepričal?“ Priča nam, da je Jezus pravi božji Sin; kajti Jezus pravi: „Jaz častim svojega Očeta, in moj Oče je, kateri me časti, od kterege vi pravite, da je vaš Bog.“ Priča nam, da je Jezus tisti, ki more dati večno življenje; kajti Jezus pravi: „Resnično, resnično vam povem: Ako kdo moje besedo dopolni, ne bo smerti videl vekomaj.“ Priča nam, da je Jezus od vekomaj; kajti rekel je judom: „Resnično, resnično vam povem, prej da je bil Abraham, sem jaz.“ Priča nam, da je Jezus vsegamogočen; kajti zibnil je, ko so pobirali kamnje, da bi v nja lučali. Vse to, kar je Jezus danes govoril in storil, vse to more le Bog sam govoriti in storiti; torej je Jezus resnični, živi Bog.

Ta Jezus, Sin božji, je bil od farizeja Simona povabljen in je sedel pri mizi. Kar pride Marija Magdalena, zad k nogam Jezusovim stopi, začne s solzami noge mu močiti in z lasmi brisati, noge mu poljubovati in maziliti. Gostje se čudijo, da Jezus te očitne grešnice ne spodi. Jezus te njih misli ve in pravi gospodarju Simonu: „Ali vidiš to ženo? Prišel sem v tvojo hišo in mi vode za noge nisi dal; ta pa mi je s solzami noge močila in s svojimi lasmi jih brisala. Poljubil me tudi nisi; ta pa, ker je v hišo prišla, ni jenjala nog mi poljubovati. Moje glave nisi z oljem pomazal; ta pa mi je noge z mazilom mazala. Zato ti povem: Veliko grehov jej je odpuščenih, ker je veliko ljubila. Komur se manj odpusti, manj ljubi. Ženi pa je rekel: Odpuščeni so ti grehi . . . Tvoja vera ti je pomagala; pojdi v miru.“

Marija Magdalena je k Jezusu šla, da je zadobila odpuščanje svojih grehov. Tudi mi si bomo zdaj ob velikonočnem času iskali odpuščanje sv jih grehov; kam pa mi pojdemo, odpuščanja grehov iskat? Premišljevali smo že tri stopinje, ki jih je Marija Magdalena storila, da je iz grešnice postala spokornica. Premišljujmo danes četrto stopinjo!

Marija Magdalena gre k Jezusu in zadobi odpuščanje svojih grehov; tudi mi se moramo podati k Jezusu, da si dobimo odpuščanje svojih grehov. Mi vsi bi radi slišali besede: Odpuščeni so ti grehi; torej zvesto poslušajte!

Razlaga.

1. Marija Magdalena je svoje grehe spoznala, serčno jih obžalovala in terdno sklenila, grehov se varovati in se poboljšati. Ali kaj — če novih grehov ne stori, novih dolgov ne napravi, ali so stari grehi in dolgovi že zbrisani in plačani. Oh naka — stari grehi še ostanejo. Kaj je torej grešni siroti storiti, da se starih grehov znebi? Slišala je, da Jezus grehe odpušča. Jame verovati in upati; vera in upanje jej vdihuje pogum in serčnost; vstane in gre k Jezusu, da odpuščanje grehov zadobi. In glejte! Vera jej je pomagala; od Jezusa zasliši presladke besede: „Odpuščeni so ti grehi, tvoja vera ti je pomagala, pojdi v miru.“ K Jezusu moramo tudi mi, da si zadobimo odpuščanje grehov!

Vsak greh je zoper božjo zapoved in Boga razžali. Razžaljenje pa more odpustiti le tisti, ki je razžaljen bil; torej more grehe le Bog odpuščati. To so tudi judje spoznali. Prinesli so nekdanj k Jezusu mertvoudnega, ki je ležal na postelji. Jezus ga pa ni hitro ozdravil, temuč rekel je: Zaupaj sin, odpuščeni so ti tvoji grehi. Pismarji, ko so to slišali, sami pri sebi so rekli: Ta Boga preklinja. Jezus pa je rekel: „Zakaj mislite hudo v svojih sercih? Kaj

je ložej, reči: „Odpuščeni so ti tvoji grehi, ali reči: Vstani in hodi? Da pa veste, da ima Sin človekov oblast na zemlji odpuščati grehe, reče mertvoudnemu: Vstani, vzemi svojo postelj, in pojdi na svoj dom. In je vstal in šel na svoj dom. Množice pa, ko so to vidile, so stermele in častile Boga, kateri je dal tako oblast ljudem.“ Tudi v hiši Simona farizeja so se gostje čudili, ko je Jezus Mariji Magdaleni grehe odpustil. Sami pri sebi so rekli: „Kdo je ta, kateri celo grehe odpušča.“ Le Bog torej grehe odpušča; Jezus pa je Bog, torej moramo k Jezusu, da si odpuščanje grehov zadobimo.

Jezus je pa še tudi naš odrešenik, on je plačal dolg za naše grehe, on je Bogu povernil čast, katero so mu naši grehi odvzeli, on je zadostil za naše grehe in razžaljenega Boga pomiril in spravil. Jezus je jagnje božje, ki grehe sveta odjemlje; on je preлил svojo kri v odpuščanje grehov celega sveta; on je raztergal dolžni list, ki je zoper nas pričal in ga pribil na križ. Jezus je Bog, ki ga greh razžali, Jezus je odrešenik, ki je razžaljenje plačal, — zatoraj mora vsak k Jezusu, ki hoče odpuščanje grehov zadobiti. —

2. M. Magdalena je šla k Jezusu, kaj pa je pri njem storila? Magdalena se je spovedala! Kaj — Marija Magdalena se je spovedala, saj ni spregovorila nobene besedice! Res Marija Magdalena se je očitno spovedala, ne na skrivnem in na tihem, temveč očitno pred vsemi gostmi, Marija Magdalena se ni spovedala z besedo, pa spovedala se je v djanju. Pri Jezusu, ki je bil vsevedoči Bog, take besedne spovedi treba ni bilo; Jezus je vse vedel in poznal, tudi najskrivnejše misli in želje. Pri nas pa je malo drugači. K Jezusu moramo vsi, ki hočemo odpuščanje grehov zadobiti, — ali kje pa je Jezus? Šel je v nebesa in sedi ob desnici svojega Očeta; pa rekel je: „Glejte, jaz sem pri vas vse dni do konca sveta!“ Naznanil in odločil je v ta namen posebne može, katerim je oblast dal, v njegovem imenu ljudem grehe odpuščati, pa je zapovedal, kaj naj ljudje storijo, da odpuščanje grehov zadobijo.

Postavil je spoved in spovedati se moramo, da odpuščanje grehov zadobimo! Jezus je rekel svojim učencem: „Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem. In ko je to izrekel, dihnil je v nje in jim rekel: Prejmite sv. Duha, katerim bote grehe odpustili, odpuščeni so jim; in katerim jih bote zadržali, zadržani so jim.“ S temi besedami je Jezus aposteljne in njihove naslednike naredil duhovne sodnike, kateri naj bi ljudem grehe odpuščali ali zadrževali. Da bo pa sodnik pravično sodbo storil in izrekel nad kakim človekom, mora natanjko vedeti, kaj je človek storil. Ako tega ne ve, ne more prav soditi, in ne more vedeti, ali bi človeka obsodil, ali bi ga spustil. Ravno zato pa tudi vsak modri sodnik poprej natanjko preiskuje tisto reč, zastran ktere mu je soditi; po tem še le sklene sodbo. Ravno tako morajo tudi spovedniki spoznati dušni stan grešnikov, da vedó o njem prav soditi. Ker so pa grehi skrivna, v sercu tičeča reč, jih mašniki,

ki niso vsegavedni, ne morejo vedeti drugači, razun da jim jih grešniki sami razodenejo, ali da se jim grehov posamezno spovedó. Ker je tedaj Jezus hotel in zapovedal, naj aposteljni in njihovi nasledniki grešnikom grehe odpuščajo ali zadržujejo, hotel je ob enem tudi in zapovedal je, da se morajo grešniki aposteljnom in njihovim naslednikom svojih grehov po posameznem obtožiti ali spovedati. Ako bi tega ne bilo, bi se bili morali aposteljni in njihovi nasledniki te od Jezusa jim dane oblasti, poleg ktere bi grešnikom grehe ali odpuščali ali prideržali, poslužiti kar tje v en dan, in bi bili v vedni nevarnosti, da ne bi storili krivične sodbe, božji volji naravnost nasprotne. —

Za to resnico, da se je treba grehov posamezno spovedovati, stoji in svojo besedo zastavlja tudi vse ustno izročilo začemši od apostoljskih časov do današnjih dni. Da so se verniki spovedali že o apostoljski dobi, naznanja nam apostoljsko djanje, v katerem bemo tako-le: „In veliko vernih je prišlo, in so se izspovedali in oznanili svoje dela.“ Ravno to poterdujejo tudi besede sv. Klemena Rimljana, ki je kakor mučenec umerl krog leta 100., tedaj kmalo po tem, ko je sv. apostelj in evangelist Janez šel iz tega sveta. Ta sveti mož piše in pravi: „Kdor je skerben za svojo dušo, nikar naj ne sramuje se, predstojniku (škofu) obtožiti se svojih grehov, da posvečenje od njega prejme.“ In kakor so se neverniki spovedovali že v apostoljskih časih in v prvem stoletju, spovedovali so se tudi v drugem veku in v naslednjih stoletjih.

Tako se spovedajo še naše dni papeži in katoliški cesarji, modrijani in berači: Kdor hoče odpuščanje grehev zadobiti, mora k Jezusovemu namestniku in mora se pred njim grehov spovedati.

3. Marija Magdalena je šla k Jezusu, da od njega zadobi odpuščanje grehov. Kaj pa je Marija Magdalena pri Jezusu počela? Spovedala se je svojih grehov sicer ne z besedo pa v djanju; pri Jezusu ni bilo treba nobene besedne spovedi.

Marija Magdalena se ni skrivala ali izgovarjala, ampak stopi v izbo k Jezusovim nogam in si misli: „Tu me imate, tu me vidite; poglejte me, znana očitna grešnica sem.“ Tako se je Marija Magdalena vseh grehov obtožila.

a) Tudi mi se moramo vseh svojih grehov obtožiti. Terdo zavezani smo, spovedati se vsaj vseh smertnih grehov Nobenega ne smemo zatajiti, nobenega zamolčati, temveč prav vse moramo povedati, vse do zadnjega, in sicer zato, ker se moramo mašniku skazati take, kakoršni smo in kakor se pred Bogom krive spoznamo, in ker mora spovednik spovedenca poznati tako, kakor ga Bog sam spozna. Da se je treba na spovedi obtožiti vseh smertnih grehov, kakor se jih grešnik po skerbnem izpraševanju vesti krivega spozna, kar naravnost in določno zahteva sveti Tridentinski cerkveni zbor, ter izobčenje izrekuje nad tiste, ki terdijo, „da v zakramentu svete pokore v odpuščanje grehov po božji naredbi po-

trebno ni, spovedati se vseh in slehernega smertnega greha, kterega bi se spomnili po dostojnem in skerbnem premišljevanju.“ Kdor bi tedaj po lastnem zadolženju zamolčal na spovedi kak smerten greh, opravil bi neveljavno, božjeropno spoved. Noben greh bi mu ne bil odpuščen, tudi zmed tistih nobeden ne, katerih se je spovedal, in poverhu bi si ravno z zamolčanjem nov smerten greh na vest navalil. O nespameten grešnik, ki na spovedi zamolči kak smerten greh! Smernih grehov se toraj moramo spovedati; dobro pa je, da se spovemo tudi odpustljivih grehov.

Sveta cerkev sicer uči, da neobhodno potrebno ni, spovedovati se tudi odpustljivih grehov; in spoved bi veljala, ko bi se grešnik tudi celo nobenega odpustljivega greha spovedal ne bil. Vendar je pa iz prav imenitnih in tehtnih razlogov dobro in koristno, spovedati se tudi odpustljivih grehov. Za prvo namreč ne vemo vselej prav natančno, ali je res to, kar za odpustljiv greh imamo, le odpustljiv greh, in ali ni celo smerten greh. V tem primerleju bi se postavili v nevarnost, da opravimo neveljavno spoved, ako bi se ne spovedali tistega greha, kterega za odpustljivega imamo. Drugič je koristno se odpustljivih grehov spovedati zato, da nas mašnik odveže tudi od teh grehov, ter nam s tim zbríše vsaj en del časnih kazni, ktere bi sicer morali ali na tem svetu s spokornimi deli zbrisovali ali pa s terpljenjem na unem svetu. Tretjič bi se utegnilo prigoditi, da bi ravno nobenega smertnega greha ne imeli na vesti, in bi se toraj ne mogli ne spovedati ne svete odveze zadobiti, ako bi se vsaj kakega odpustljivega greha ne obtožili ali ako bi iz poprejnih spoved kakega smertnega greha ne povedali. Ti razlogi so napotili pobožne in svete ljudi, da so se na spovedi obtoževali tudi manjših pomotljejev in nepopolnost. Kar pa so opravljali svetniki in opravljajo še zdaj vsi pobožni ljudje, in kar sveta cerkev za dobro in koristno spozna, to moramo opravljati tudi mi, ter se odkritoserčno in skesano spovedati tudi majhnih grehov, kolikor se jih spominjamo.

Zatorej ljubi moji! ne zabite nikoli: Spovedati se vseh smernih grehov, je za odpuščenje neobhodno potrebno; spovedati se majhnih, odpustljivih grehov pa je dobro in priporočevanja vredno. Povejte toraj v spovednici najpoprej smertne in po tem majhne grehe, da se tako vsaj smernih greh spoveste!

Marija Magdalena se je globoko ponižala pred Jazusom: „Zad k nogam Jezusovim je padla.“

b) Tudi mi se moramo spovedati ponižno!

Brez prave ponižnosti ni prave pokore. Sveti Gregor pravi: „Ker se je človek z napuhom ločil od Boga, zamore se k Bogu zopet nazaj verniti le po potu ponižnosti.“ Ponižno spovedovati se pa pravi: pred Bogom svojo veliko nehvaležnost spoznavati, in ga milosti in usmiljenja prositi, pred spovednikom svojo nevrrednost obstat, in ga svete odveze prositi, in zavedé se svojega zadolženja in

svoje krivde, svoje grehe pripovedovati, nikar pa grehov drugih ljudi, na sebe zadolženje metati, nikar pa ne na druge ljudi, sebe tožiti, nikar pa ne drugih ljudi. Kdor se ponižno spoveduje, ne bo o svojih čednostih govoril in o svojih dobrih delih kakor farizej v tempeljnu, ampak le od svojih grehov in svojih slabost kakor ponižni cestinar. Ponižni spovedenec ne bo od sebe odbijal nobenega vprašanja, s katerim spovednik po kaki reči poprašuje, se ne bo z odgovorom umikal, kedar se mašniku potrebno zdi, kako reč bolj na drobno preiskovati. Pobožni spovedenec ne bo razžaljen s tim, da se spovednik na njegov stan ne ozira, ter mu resnico kar naravnost pové brez vseh ovinkov. Ponižni spovedenec se spovednikovi sodbi podverže ravno tako, kakor da bi božja sodba bila, in je skromen tudi v vsem svojem unanjem obnašanju. S kratka: Ponižni spovedenec spozna samega sebe za revnega grešnika, spovednika pa za svojega sodnika, ki ga sodi namesto Boga, in po tem spoznavanju obravnava vse svoje djanje in nehanje. V ozir tega nam z lepim zgledom naprej hodi sv. Ludovik IX. francoski kralj, ki je vsak petek hodil k spovedi. Bojé se, da bi njegovo kraljevsko veličastvo spovednika ne begalo in ne motilo, rekel mu je marsikterikrat: „Moj oče! prosim vas, ne ozirajte se na moje kraljevsko dostojanstvo, ampak glejte le na moje grehe.“ Ta blagi kralj se je gotovo ponižno spovedal. Cesarica Konštancija ni bila tako ponižna. Ko je nekega dne sv. opata Joahima pozvala, da bi se mu spovedovala, pričakovala ga je na tronu sedé. Mož božji pa jej kar naravnost reče: „Ako hočeš namestovati ti Magdaleno, jaz pa Kristusa Gospoda, moraš s trona stopiti, da se boš spovedala; ako ne, te spovedati ne morem in ne smem.“ — Ljubi kristijan! da bo tvoja spoved prav opravljena, prav iz serca ponižuj se, kedar se spoveduješ; imej se za to, kar si, ter za revnega grešnika; skazuj se ponižnega v pogledu, ponižnega v hoji, ponižnega v govorjenju, ponižnega v obleki, ponižnega v vsem svojem obnašanju!

Marija Magdalena se ni sramovala pred vsemi gostmi se spoznati in kazati za grešnico. Lehko si je mislila, kaj gostje porečejo; pa vse to je ne bega in ne moti. Odkritoserčno se verže k Jezusovim nogam, začne mu s solzami noge močiti, jih z lasmi brisati, jih poljubovati in mazilliti. Tu ni bilo nobenega prikrivanja in izgovarjanja, — odkritoserčno se za grešnico spozna.

c) Tudi mi se moramo spovedati odkritoserčno!

Kedar človek pri spovednici pred spovednikom kleči, mora si misliti, da kleči pred samim Kristusom, ki je njegov Odrešenik in bo tudi njegov Sodnik. Ta misel pa ni prazna misel, ampak čisto resnico v sebi ima. Kristus je namreč mašnike namesto sebe postavil. Njim je dal oblast razvezovati in zavezovati. Rekel jim je, da bo v nebesih razvezano, kar bodo oni na zemlji razvezali, in bo v nebesih zavezano, kar bodo oni na zemlji zavezali. Vsaka neresničnost, vsaka zvičajnost, vsaka goljufigja, s katero misli spove-

denec spovednika slepiti, tedaj prav za prav ne pada na spovednika, ampak na samega Jezusa Kristusa, vsevednega, neskončno resničnega Boga, ki laž in zvijačnost neskončno sovraži. Ako je neresničnost in goljufija kdaj kje na nepravem mestu, gotovo je na nepravem mestu v spovednici. Grešnik toraj nobenega smertnega greha, in naj si je še tolikanj ostuden in gerd, na spovedi vedoma zamolčati ne sme; in ne sme zamolčati nobene okoljščine ali pritiline, ktera bi versto greha spremenila ali iz odpustljivega greha naredila smerten greh; in na posled tudi ne sme nobenega smertnega greha pokrivati in polepševati tako, da bi zgubil svojo pravo podobo, ter podobo smertnega greha, in bi bil viditi le kar odpustljiv, le kar majhen greh. Vsega tega tedaj grešnik ne sme, marveč mora pošteno in odkritoserčno povedati vse, česar se krivega spozna, povedati brez prikrivanja, brez pristavljanja, brez zmanjševanja. Pošteno in odkritoserčno se je treba spovedati, kakor bi se spovedoval Gospodu Jezusu samemu.

Zavoljo pomanjkanja odkritoserčnosti opravijo ljudje veliko — veliko neveljavnih spoved. Oj nesrečnih ljudi, ki opravljajo zvijačne in goljufne spovedi, ter s tim obtičijo v zanjkah satanovih, kateri nateguje vse sile, da bi grešnika odvernili od odkritoserčnega spovedovanja vseh grehov. Sveti Bernard pripoveduje o nekem služabniku božjem, da je nekega dne v cerkvi videl hudiča, ki se je prav gibčno obračal med pričujočimi, ter slehernemu nekaj izročil. Služabnik božji ga vprašuje, kaj tujak dela. Hudič pravi: „Nazaj jim dajem, kar sem jim ukradel.“ Služabnik božji vprašuje, ktera da je tista reč, ki jo je ljudem ukradel, in jo zdaj nazaj daje. In satan reče: „Ta reč je sramožljivost; kajti ukradel sem jim jo, kedar so grešili, da bi jih bil tem huje v greh zamotal; zdaj pa, ko se spovedujejo, jim jo zopet povračujem, da bi se sramovali, ter se grehov ne obtoževali.“ In to je res prava zvijačnost satanova, s katero ljudi v svojo mrežo lovi, da jim takrat, kedar mislije grešiti, greh v tako mični in vabljeni podobi postavlja pred oči, da vso sramožljivost od sebe otresejo in kar zlahkoma greh storé; naspoti pa, kedar se mislijo spovedati, spremeni in predrugači svoje ravnanje, ter jim storjeni greh v tako ostudni podobi postavlja pred oči, da se sramujejo in bojé, greha se obtožiti. In satanu le rada po volji znaša njegova zvijačnost; nesrečni grešniki na spovedi grehe zamolčujejo, opravljajo neveljavne in božjeropne spovedi, zdaj eno, zdaj drugo, in tako naprej morda ves čas življenja, dokler na zadnje v svojih grehih ne umerjé in se ne pogubé na vse vekomaj. O da bi bili pač o pravem času svoje zmoto spoznali, se odkritoserčno spovedali in svojo dušo rešili!

Sklep.

Gledali smo danes M. Magdaleno, kako je storila četrto stopinjo, da je postala iz grešnice spokornica. Šla je k Jezusu, od

kterega je vedela, da grehe odpušča. In Jezus jej je grehe odpuštil: „Odpuščeni so ti grehi; pojdi v miru!“

To četrto stopinjo moramo tudi mi storiti; stopiti moramo k Jezusovemu namestniku, spovedati se svojih grehov, in ta namestnik bode nam v Jezusovem imeni rekel: „Zaupaj moj sin, moja hči! tvoji grehi so ti odpuščeni; pojdi v miru!“ Vsi, gotovo vsi bote ta sveti velikonočni čas stopili v spovednico pred Jezusovega namestnika. Mislite si, da klečite pred Jezusom samim; obtožite se vseh svojih grehov, obtožite se jih ponižno in odkritoserčno! Potem ne bojo vas le samo spovednik odvezali, tudi Jezus v nebesih poreče: „Odpuščeni so ti tvoji grehi; pojdi v miru!“ Sv. Marija Magdalena prosi Boga za nas! Amen.

V god včlovečenja Sina Božjega ali oznanenja Dev. m. Marije.

(Srečen človek, ki je v gnadi Božji gov. L. S.)

„Angelj je k Mariji prišel, in je rekel:
Češčena si milosti polna!“

Luk. 1, 28.

Vvod.

Lepo je gledati nedolžno dete v čistem, belem oblačilu. Poznam pa obleko, ki dušo prijetnišo žaljša, ko najdražja obleka telo: Srečen, kdor jo ima! — Lep je venec, dišečih cvetic, ki se v nekterih krajih nevesti na glavo da, kedar k poroki gre. Vem pa za venec, ki dušo brez vse primere lepši zaljša ali kinči, kakor najlepši venec nevestino glavo. Blagor duši, ki ga nosi! Lep je demant, drag, zlahtni kamen, ki se sveti in leskeče, da nobeden ne tako. Znan mi je pa še dražji biser, ki po vsi človeški duši solnčno svitlobo razliva: Trikrat srečen, ki ga v posesti ima! — In ktera je ta lepa obleka? ta prijetni venec? ta zlahtni kamen? Je zala obleka ljube nedolžnosti, prijetni venec Božje prijaznosti, zlahtni biser gnade Božje! — Gnada Božja je, ki človeku pravo lepoto in vrednost daje. Gnada Božja je Marijo, ktere praznik danes obhajamo, k toliki časti in imenitnosti povzdignila, in jo tu na zemlji nad vse žene, tam v nebesih nad vse angelje in svetnike povišala. Gnada Božja tudi nas Bogu prijetne in dopadljive dela, nas na težavnem poti proti večnosti podpira, in v srečno večnost pelje. Toraj sem si gnado Božjo v svoje danešnje premišljevanje

zvolil, in vam bom povedal, kolika dobrota nam je Božja gnada, in kako srečnega da človeka stori, ki jo ima in jo ohranja. Vsi radi poslušajte; sv. Marija, k temu pomagaj!

Razlaga.

1. Ves človeški rod zdihuje pod težo izvirnega greha; ta greh je med njim in Bogom sovraštvo napravil, mu dušo in telo v nezumno nesrečo pripravil, časno srečo podkopal, ter ga večnega pogubljenja vrednega storil. Vsa ta nesreča pa je tako silna in velika, da zgubljeni sin pri vsi svoji žalosti in dušni britkosti, pri vsem svojem telesnem terpljenju, in pri vsej svoji nagoti in gladu ni bil tako nesrečen, kakor je človek v nesrečnem grešnem stanu. Zato je pa tudi dobrota, da smo od greha in njegovih žalostnih nasledov rešeni, neizrečeno velika! Veliko večja je, kakor ko bi jetniku k smerti obsojenemu popolno prostost in milost dodelil; ali bolniku, ki že v smertnih težavah pojemlje, nenadama zdravje prinesel; ali gospodarju, ki je spred silnih dolgov na kant (boben) prišel, vse dolge poplačal, zraven mu pa še veliko posestva nakupil. In glejte, tako veliko dobroto nam je naš Zveličar storil; rešil nas je s svojo britko smertjo greha in pogubljenja; pa še več nam je zaslužil.

Kako srečna bi se štela zapuščena sirota, ki nima ne očeta ne matere več, in bi jo bogat in imeniten gospod za svojega otroka dozel? In glej, Jezus nam je zaslužil, da nas je pri sv. kerstu najviši Gospod, Gospod nebes in zemlje za svoje otroke sprejel! Kdo med nami bi si ne želel, v deželi živeti, v kateri ljubi mir kraljuje in sreča gospoduje? Si ne želel, v hiši stanovati, v kateri blagor Božji biva, in revščine ni, in pomanjkanja ne poznajo? Si ne želel gospodu služiti, ki je skerben za svoje podložne, jih varuje in vodi z močjo in modrostjo, in jim v vsem pravico da? In zdaj pomislite, kaj nam je Jezus s svojo smertjo zaslužil, ter nas storil deležne svojega kraljestva to je: svoje sv. cerkve, storil svojo služabnike, služabnike najmodrejšega, najmogočnejšega, najdobrotnejšega, in najskerbnejšega Gospoda, ki svojih zvestih podložnih nikoli ne zapusti, in od zibeli do groba lepo zanje skerbi! — Prirojeno nam je, da radi med drugimi kaj obveljamo, in nas veseli, ako nas ljudje obrajtajo in spoštujejo. Ni je pa više časti in imenitnosti, kakor z Bogom v bližnji in tesni zvezi biti. Po opravičenju, ki nam ga je Kristus zaslužil, in ga pri sv. kerstu prejmemo, pa postanemo tempeljni sv. Duha, tedaj žive prebivališča Božje; in to je čast in visokost, da si vstvarjeni človek ni v stanu več želeči! — Zadnjič je vse na tem ležeče, kaj nam bo po smerti telesa v večnosti v del. In opravičenje nam da zastavo in zagotovljenje, da nas čaka, večno srečno življenje unkray groba. — Vseh teh in tolikih dobrot,

da smo od ene strani rešeni tolikih nesreč in nadlog, od druge strani pa, da dobimo toliko neprecenljivih darov, teh dobrot si pa mi sami nismo zaslužili. Iz same ljubezni nam jih je Jezus zaslužil, iz samega usmiljenja nam jih je Bog dal; toraj jih nezasluzene dobrote, milosti ali gnade imenujemo, in pravimo od človeka, ki jih pri sv. kerstu deležen postane, da je v stanu gnade Božje.

Kako srečen da je ta stan, stan gnade Božje, ne da se dopovedati. Vse, karkoli človek, ki v gnadi Božji živi, dela in stori, vse je Bogu dopadljivo. Jutranji zdihljeji, ki jih kviško pošilja, in večerna molitev, ki jo pobožno opravi, ko prijetno kadilo v nebo kipí; vse dela in opravila, ki jih z dobrim namenom posveti, imajo svojo ceno pred Bogom; vse terpljenje in vse nadloge, ki jih z voljo prenaša, so mu v zasluženje, za vsako tudi najmanjše dobro delo mu je plačilo shranjeno v nebesih, kakor Jezus sam obeta, ker pravi, da tudi kozarec merzle vode, žejnemu bratu podeljen, ne bo ostal brez plačila. —

Kako nesrečen in pomilovanja vreden pa je človek, ki brez gnade Božje živi! Podoben je potniku v neznanem tujem kraju, v tamni noči in gostem logu polnem roparjev in divjih zveri, pa brez luči in svetilnice, brez palice in orožja, podoben barkarji, ki veslja nima; kam bo sirota prišel!?

2. Človek je bil po duhovno preroben in opravičen v zakramentu sv. kersta, in tolikih dobrot deležen; vendar s tem le mu prosta volja ni odvzeta. Kristus ga je sicer sužnosti greha in hudiča rešil, vendar pa mu zdaj ni nemogoče, v poprejno sužnost in nesrečo nazaj se verniti. Jezus mu je nebeške vrata odperl; toda po sili nikogar vanje ne vleče. — Kristijan, ki se smertno pregreši, presrečni stan gnade Božje zapusti, in ga z nesrečnim stanom pregrehe zamenja, in je kervavih solz vreden: Podoben človeku, ki je hišo zidal; kedar je pa že veliko izzidal, gre, in naenkrat podere, kar je pozidal. Vse, kar je poprej lepega in Bogu dopadljivega nad seboj imel, zgubil je o tem trenutji, o katerem je smertni greh storil. In karkoli tudi v takem grešnem stanu dobrega stori, nima ne cene, ne vrednosti pred Bogom. Če tudi moli ali ubogaime daje, vse mu je brez zasluženja, če se tudi posti in zatajuje, ne bo imel za to nobenega plačila dokler se ne spokori in ne poboljša, in tako zgubljene gnade Božje nazaj ne dobi. S tem pa ne rečem, da bi smel grešnik vse v nemar spuščati, in bi bilo vse eno, ali kako dobro delo stori, ali ne. Dasiravno so njegove dobre dela, dokler v gnadi Božji ni, brez zasluženja, so mu vendar v to dobre, da mu k pokori pot nakopljejo, in se ga Bog tem poprej usmili in mu pošlje žark svoje gnade, ktera mu serce omeči in voljo nagiblje, da se iz pregrehe izmota in k Bogu poverne. Tudi ne sme misliti, da, ker se je že enkrat pregrešil, je zdaj vse eno, ako se tudi še v drugič, tretjič ali še večkrat pregreši. Povem vam; pekel je strašen in večnost dolga zadosti, da bo zamogel pravični Bog v njej

vsako pregreho posebej po vsi pravici kaznovati, in natanko po za-
zluženju postrahovati in pokoriti. In kakor je plačilo v nebesih po
raznem zasluženju veče ali manjše; ravno tako so tudi peklenke
kazni, dasiravno vse večne, vse strašne in neznane, vendar le razne
in različne, in bo tisti, ki je veliko smertnih grehov seboj v več-
nost prinesel, v peklu tudi tem hujše kazni terpel, kakor tisti, ki
je le z enim smertnim grehom v večnost šel. — Nič manj žalosten
pa je stan človeka, ki sicer gnade Božje s kakim — kakor pravite
— debelim grehom ni zapravlil, pa ž njo delati noče. Bog mu od
svoje strani roko podaja, ter ga pri sv. kerstu opraviči in mu k
pobožnemu življenju potrebno gnado daje. Ako pa človek s tem,
da lepo po sv. Božji volji ravna, od svoje strani noče Bogu roke
pomoliti, naj samemu sebi pripiše, ako zveličan ne bo.

Kristus mu je s svojo smertjo na križu nebeške vrata odperl,
ako si pa on od svoje strani le še toliko ne prizadeva, da bi skoz
odperte vrata noter ne hotel stopiti, sam je kriv, ako bo zunaj
ostal. Takemu človeku bi velika dobrot, da ga je Božja milost v pre-
srečni stan gnade Božje postavila, ravno tako malo teknila in ko-
ristila, kakor ošabnim Judom njih sreča, da jih je Bog v svoje ljudstvo
izvolil in so bili Abrahamovi otroci, ko so pa Jezusa, Božjega Sina,
zavergli; ali pa lenemu hlajcu talent, ki ga je zakopal, namesti
da bi si bil ž njim kaj pridobil in prislužil. Žalosten zgled, kam
da taka zanikernost in duhovna lenoba človeka pripelje, nam pri-
poveduje časti vredni Beda (v V. bukvah Angleške zgodovine): „Po-
znan sem — tako govori ta častiti mož — poznal sem bratina,
(mniha, kateri ni bil mašnik), izurjenega rokodelca, ki je pridno
delal, za svoje zveličanje pa premajhno skerb imel. Bog ga je več-
krat po notranjih nagibih in navdihljnejih svaril in mu serce mečil,
da bi v službi Božji bolj goreč, in za zveličanje svoje duše bolj sker-
ben postal. Tudi njegovi tovarši so ga k temu večkrat opominje-
vali, in mu s svojim pobožnim življenjem dobre zglede dajali. Pa
zastonj; ko poprej se je tudi poznej svoji lehkomišljenosti prepustil,
in se njih bratovskemu opominjevanju smejal: Na posled pa je hudo
hudo zbolel. Ko čuti, da se mu zadnja ura bliža, sklical je spred
silnega strahu pred peklom vso duhovščino k sebi, in kolikor mu
je moč oslabelega telesa pripustila, je ves obupen kričal: „Glejte
tukaj kraj, kamor bom zdajci pahnjen. Vidim pekel odpert, ki
na-me preži, in Luciferja na dnu pekla. Vidim Kajfeža z drugimi
Jezusovimi morivci in ne dalječ od njih kraj, kjer me čakajo večne
muke!“ Gospodje krog njega stoječi mu iščejo zaupanje do Božjega
neskončnega usmiljenja v sercu obuditi, in ga k obžalovanju njego-
vih grehov omečiti. On pa je zdihnil in nadalje kričal: „Ura
Božje milosti mi je odbila: Predolgo sem grešil zoper sv. Duha,
se preobilnokrat njegovemu navdihanju vstavljal, prevečkrat lepo
opominjevanje zasmehoval. Bog me je zapustil, moja sodba je že
sklenjena, pogubljen sem na veke!“ Pri teh besedah je dušo iz-

dihnil, in ni bilo moč, s ssv. zakramenti previditi ga; to prejemanje je bil v svoji nemarnosti do zadnjega trenutja odkladal.“ — Glejte, kam človek pride, ako z gnado Božjo pridno ne dela! —

3. Nikar ne pozabite, preljubi bratje in sestre! da smo potniki tukaj na zemlji, ki iz časnega življenja proti večnemu potujemo. V večnost pa gre od tod le dvojni pot: široka cesta, ki navzdol derži, in ozka sterma steza, ki navzgor pelje. — Po široki cesti, cesti pregrehe, je hoja zložna; ali na zadnje pelje v brezen in pogubo. — Ozka steza v življenje pelje, pa hoja po njej je težavna. Pot je sterma in s ternjem preprežena, obakraj globoki prepadi na potnike prežé, in roparji in divje zveri jih zalezujejo pri vsakej stopinji. Močne palice je popotnikom treba, da se na-njo opirajo in se sovražnikov branijo. Poznate palico, ki nam je na tem težavnem potovanju tako potrebna? Pri sv. kerstu smo jo prejeli: Je gnada Božja. Le, če se na to palico opiramo in seréno dalje stopamo, odseda se nam pot, dokler verh gore ne pridemo v kraj miru in počitka. —

(Konec prihodnjič.)

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Faré so dobili: Č. g. Šneider Franc v Brežah⁹ faro Št. Rupert blizo Belaka; č. g. Škerbinc Jožef, faro Št. Danijel in č. g. Sternad Jožef faro Javorje. Prestavljeni so čč. gg.: Štiberc J. iz Št. Ruperta za provizorja v Rise; Bitner Guido iz Sovodja za začasnega kanonika v Breže in Winkler Janez iz Lise-reka za mestnega kaplana v Sovodje.

Ljubljanska škofija. Č. g. semeniški podvodja Gros Anton se je podal v Ameriko, in č. g. dr. Jurij Sterbenec pride na njegovo mesto. Umerli so čč. gg. župniki: Gregorič J. v Čatežu, Perčič Mat. pri sv. Gregorju in Kunstelj v Škocijanu. R. I. P.!

V Terzaški škofiji. Umerla sta čč. gg.: Marcelja Jak. župnik v Laniščah in Tomizza Jurij duh. v pokoju. R. I. P.!

Lavantinska škofija. Č. g. Arzenšek Jurij je imenovan za župnika v Grižah; č. g. Hajšek Ant. za župnika pri sv. Antonu na P. Prestavljena sta čč. gg.: Kunej Jožef za namestnika v Soboto, Drozg Anton za kaplana k sv. Barbari pri Vurmberzi. — Umerla sta čč. gg. Tofant Jurij, deficient, in župnik Vrbnjak Jož. R. I. P.!